

ביאור בדרך אפשר

1 אודות מחלוקת קורח ועדתו נאמר בפרשת השבוע:

2 וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה גֹ' ואנשים מבני ישראל חמישים ומאתיים נשיאי

3 עדה קְרָאִי מוֹעֵד¹ אנשי שם. וַאֲיָתָא מוּבָא בְדִהָר² (וַנְתַּבְּאָר

4 בְּבִאוּרֵי הַזֹּהַר³ ספר מאמרי חסידות המבארים את דברי הזוהר

5 לְהַצְמַח צִדְקָ³ האדמו"ר

6 השלישי בשושלת נשיאי חב"ד)

7 "קְרָאִי" פְּתִיב חֶסֶר יו"ד,

8 אַמְאֵי מדוע "קְרָאִי", אֶלָּא

9 הֵכִי הוּא, כך הוא, הביאור מפני מה

10 נאמר כאן "קראי" חסר ולא "קריאי"

11 מלא, מְלֻכּוּתָא דְאַרְעָא מלכות

12 הארץ, היינו מלכות בני האדם כְּעִין

13 היא בדוגמת מְלֻכּוּתָא דְרִיקְעָא,

14 מלכות הרקיע, השמים, מלכותו של

15 הקדוש-ברוך-הוא וְרִזָּא דָּא וסוד זה

16 כָּל אֵינּוֹן פְּתִרִין עֲלָאִין כל אלה

17 הכתרים העליונים (שְׁהֵם עֶשְׂרֹ

18 סְפִירוֹת דְבִין כאשר שם הוי'

19 כתוב במילוי אותיות ה"א (היינו יו"ד,

20 ה"ה, ו"ו, ה"ה), הגימטריא של

21 האותיות הללו היא ב"ן (52) דְשִׁמְא

22 קְדִישָׁא של השם הקדוש (הִינּוּ

23 שֵׁם מ"ה כאשר שם הוי' כתוב

24 במילוי אותיות אל"ף (היינו יו"ד, ה"א,

25 ו"ו, ה"א) הגימטריא של האותיות

26 הללו היא מ"ה (45) אֶתְאַחִיד בְּהוּ

27 מתאחד בהם (דְהִינּוּ, ותוכן העניין

28 של האחדות בשם הקדוש שנפעלת

29 כאשר יש הארה של הכתרים העליונים,

30 הספירות דב"ן, הוא שֵׁשֶׁם מ"ה

31 מְבַרֵר אֶת שֵׁם בִּין וְהִיוּ

32 לְאַתְדִּידִים כמבואר בתורת החסידות,

33 שם מ"ה מורה על מדינה אלוקית

34 נעלית מאד, עולם האצילות, שם הכל

35 בטל ומאוחד באלוקות ועל כך מורה

36 המילה 'מה', כמו שכתוב במשה ואהרן ונתנו מה', היינו, שהיו בטלים

37 לאלוקות בתכלית כי האיר אצלם אור האצילות, ואילו שם ב"ן בגימטריא

38 'בהמה' ורורח הבהמה הירודת היא למטה, והוא שורש לחיות הנבראים

39 התחתונים שאינם מאוחדים באלוקות, וענין 'עבודת הביורוים' שעל ידי

40 האכילה או התעסקות אחרת בדברים גשמיים תחתונים, הוא לברר ולהעלות

41 את הניצוץ האלוקי שנפל ונתלבש בנברא ששורשו מ'שם ב"ן, שיוכלל

42 בביטול ד'שם מ"ה' דאצילות שלמעלה מן העולמות הנבראים. וכאן מדובר

ביאור בדרך אפשר

על 'ביורר' השורש של הנבראים, שם ב"ן עצמו שעל ידי זה שם מ"ה

(המכבד) ושם ב"ן (המתברר) מתאחדים), כּוּלְהוּ זְמִינִין מוזמנים, באים

ונמשכים מְאַתֵר דְאַקְרִי ממקום שנקרא קְדֵש (בְּחִינַת חֻכְמָה),

הַדָּא הוּא דְכְּתִיב⁴ זהו שכתוב מְקַרְאֵי קְדֵשׁ, וְאִמְתִּי ומתי היא

המשכה זו מבחינת החכמה בְּשִׁעְתָּא

דְמוּעַד זְמִין בְּעֶלְמָא בשעה

שהמועד זמין בעולם (וְהִינּוּ,

שְׁבִשְׁבַת נִמְשְׁכִים ומתגלים

עֲצָמִיּוֹת 'מוֹחִין דְאַבָּא' בחינת

החכמה (כמבואר בקבלה וחסידות

שהחכמה והבינה שבמוחין נקראים אב

ואם) בְּזַעֲרֵא־אַנְפִּין, המידות

העליונות (הנקראות 'פנים קטנות' כי

ביחס לאור המאיר במוחין, ההארה

במידות היא הארה מועטת) ובשבת יש

המשכה והתגלות של החכמה במידות

וְעַל-דִּרְדִּיזָה בְּיוֹם-טוֹב בימי

המועדים הנקראים 'מקראי קודש'

נִמְשְׁכִים 'מוֹחִין דְאַבָּא' בחינת

הבינה שְׁבִתוֹכֶם בתוך 'מוחין דאבא'

יש את האור של נְצַח-הוֹדִי-סוּד

דְאַבָּא', הבחינות התחתונות של

החכמה מאירות בבינה, ונמצא שכאשר

יש הארה של הבינה במידות, נכללת

בכך הארה של החכמה, בחינת קודש,

ולכן המועדים נקראים 'מקראי

קודש'. כְּגוֹנָא דְאֵינּוֹן פְּתִרִין

עֲלָאִין דְזִמִּינִין מְקַדֵּשׁ עֲלָאָה,

בדוגמת ההארה של הכתרים העליונים

(האמורים לעיל) מְקוּדֵשׁ העליון,

בחינת החכמה, הספירה הראשונה

והעליונה של עולם האצילות הֵכִי

נְמִי קְדֵשׁ תַּתְּאָה כך גם הקודש

התחתון (מְלֻכּוּת הספירה האחרונה

והתחתונה דְאַצִּילוֹת, שְׁנַקְרָאת

גַּם-כֵּן חֻכְמָה, חֻכְמַת שְׁלֵמָה, 'חֻכְמָה תַּתְּאָה' חכמה תחתונה)

זְמִין זְמִינָה, נמשכת ומאירה, לְחִלּוּי לחילי (הצבא) שלמטה ממלכות

דאצילות (נְשִׁמוֹת ומְלַאכִים דְבִרְיָאָה-יְצִירָה-עֲשִׂיָה)

לְאַתְעֻטְרָא וּלְאַעֲלָאָה לְהוּ כו' והאור המאיר בהם מעולם מהאצילות

גורם להם לעטר אותם ולהעלות אותם וְאֵינּוֹן חִילִין ואתם חילות

(שבעולמות בריאה-יצירה-עשייה) כּוּלְהוּ זְמִינִין כולם זמינים ומוכנים

לְאַתְעֻטְרָא בְּהֵאֵי קְדֵשׁ תַּתְּאָה להתעטר בקודש תחתון זה (המאיר

בס"ד. שבת פרשת קרח, ה'

תמוז, ה'תשכ"ב

(הנחה בלתי מוגה)

1 וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה גֹ' קְרָאִי מוֹעֵד¹. וַאֲיָתָא

2 בְּדִהָר² (וַנְתַּבְּאָר בְּבִאוּרֵי הַזֹּהַר³)

3 לְהַצְמַח צִדְקָ³ "קְרָאִי" פְּתִיב חֶסֶר יו"ד, אַמְאֵי

4 "קְרָאִי", אֶלָּא הֵכִי הוּא, מְלֻכּוּתָא דְאַרְעָא כְּעִין

5 מְלֻכּוּתָא דְרִיקְעָא, וְרִזָּא דָּא כָּל אֵינּוֹן פְּתִרִין

6 עֲלָאִין (שְׁהֵם עֶשְׂרֹ סְפִירוֹת דְבִין) דְשִׁמְא קְדִישָׁא

7 (הִינּוּ שֵׁם מ"ה) אֶתְאַחִיד בְּהוּ (וְהִינּוּ, שֵׁשֶׁם

8 מ"ה מְבַרֵר אֶת שֵׁם בִּין וְהִיוּ לְאַתְדִּידִים), כּוּלְהוּ

9 זְמִינִין מְאַתֵר דְאַקְרִי קְדֵשׁ (בְּחִינַת חֻכְמָה), הַדָּא

10 הוּא דְכְּתִיב⁴ מְקַרְאֵי קְדֵשׁ, וְאִמְתִּי בְשִׁעְתָּא

11 דְמוּעַד זְמִין בְּעֶלְמָא (וְהִינּוּ, שְׁבִשְׁבַת נִמְשְׁכִים

12 ומתגלים עֲצָמִיּוֹת 'מוֹחִין דְאַבָּא' בְּזַעֲרֵא־אַנְפִּין,

13 וְעַל-דִּרְדִּיזָה בְּיוֹם-טוֹב נִמְשְׁכִים 'מוֹחִין דְאַבָּא'

14 שְׁבִתוֹכֶם נְצַח-הוֹדִי-סוּד דְאַבָּא). כְּגוֹנָא דְאֵינּוֹן

15 פְּתִרִין עֲלָאִין דְזִמִּינִין מְקַדֵּשׁ עֲלָאָה, הֵכִי נְמִי

16 קְדֵשׁ תַּתְּאָה (מְלֻכּוּת דְאַצִּילוֹת, שְׁנַקְרָאת גַּם-כֵּן

17 חֻכְמָה, חֻכְמַת שְׁלֵמָה, 'חֻכְמָה תַּתְּאָה') זְמִין

18 לְחִלּוּי (נְשִׁמוֹת ומְלַאכִים דְבִרְיָאָה-יְצִירָה-עֲשִׂיָה)

19 לְאַתְעֻטְרָא וּלְאַעֲלָאָה לְהוּ כו' וְאֵינּוֹן חִילִין

20 כּוּלְהוּ זְמִינִין לְאַתְעֻטְרָא בְּהֵאֵי קְדֵשׁ תַּתְּאָה

78

79

80

81

82

83

84

(1) ריש פרשתנו (קרח טז, ב. ב.) (2) ריש פרשתנו (קעו, ב. ב.) (3) ריש פרשתנו (ח"א ע' תפג ואילך). וראה גם ביאורו"ז לאדמו"ר האמצעי פרשתנו מב, ד ואילך. ועם הגהות – ביאורי הזוהר לאדמו"ר הצי"צ ח"ב ע' תתקעז ואילך. (4) אמור כג, ב. שם, ד.

ויקומו לפני משה גו'

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 ממלכות דאצילות) בזמנא דמועד שריא בעלמא בעת שהמועד שורה
2 בעולם (והינו), שבשבת ויום-טוב נמשך להם לחילות
3 שבעולמות בריאה-יצירה-עשיה תוספת גלוי אור מבחינת מלכות
4 דאצילות, על-דרך שגמשכת תוספת אור בזעיר-אנפין
5 המירות העליונות באצילות עצמו
6 על-ידי 'חכמה עילאה' החכמה
7 העליונה, חכמה דאצילות). וכגונא
8 דחילהא קזמין לעלא, וכשם
9 שהחילות קיימים למעלה הכי נמי
10 קימי ממנן דעמא פדוגמא
11 דילה לתתא, אך גם עומדים ממני
12 העם ברומה לו למטה (כי 'מלכותא
13 דארעא כעין מלכותא לעילא', כאמור
14 לעיל) ועל דא אקרון ועל זה
15 נקראו "קראי מועד", ובגין
16 דאנון לתתא וכיון שהם למטה,
17 לכן נקראו "קראי מועד" חסר,
18 אבל מכל-מקום בשלימו יתיר
19 אינון כו' הם בשלימות יתירה.
20 ומבאר ה'צמח צדק'⁵,
21 שתוכן מאמר הזהר הוא
22 לבאר מה שנקראים גדולי
23 הדר "קראי מועד", ועל זה
24 על חשיבותם של גדולי הדר אמר
25 הוהר שמלכותא דארעא פעין
26 מלכותא דרקיע, והרי הנהגת
27 העולמות למעלה, מלכות הרקיע,
28 היא על-ידי המדות
29 דאצילות, שנקראות "קראי
30 מועד", וכמו-כן ההשפעה
31 של אור וחיות אלוקית ממלכות
32 דאצילות לבריאה-יצירה-
33 עשיה היא על-ידי י"ב
34 מלאכים הנקראים מחנה
35 שכינה, וכן ההשפעה היא גם
36 על-ידי י"ב שבטים שהם
37 מלאכים ונשמות היתר
38 עליונים, יותר נעלים מ"ב
39 המלאכים הנקראים 'מחנה שכינה'
40 שהם המלאכים הנקראים י"ב
41 שבטים, מקבלים ההשפעה
42 תחלה, ועל-ידם נמשך אחר-
43 כן לפרטים כו'. ובדוגמתם

למטה בעולם הזה ב'מלכותא דארעא' שהיא בדוגמת 'מלכותא דרקיעא'
הם גדולי ישראל הנקראים ראשי העדה שעל-ידם הנהגת
העדה, שכן הוא סדר הסדר הקבוע של השפעת אלקות
לנשמות ישראל שנמשך תחלה לנשמות פליליות כו' של
גדולי ישראל שהנשמות של שאר אנשי
הדר הם פרטים מהנשמות הכלליות
הללו, ומהם ההשפעה עוברת אל כל
אחד בפרט.
ולכן נקראים גדולי ישראל ראשי
העדה גם-כן "קראי מועד",
כמו שהוא למעלה, שם נקראים
מקורות השפע בספירות העליונות
בשם זה רק שנקתב תואר זה ביחס
לראשי העדה "קראי" חסר
יו"ד, והינו דוקא בעדת קרח
כיון שנקסר אצלם היו"ד,
שזהו מצד העדר הפטול.
(ב) ומוסיף אדמו"ר ה'צמח צדק'
במאמרו הנזכר לבאר ענין
המועד דשבת ויום-טוב, שבו
נמשך אור וחיות בספירות העליונות
מבחינות מוחין דחכמה-ובינה
בזעיר-אנפין, המידות,
דלכאורה אינו מוכן, שהרי
הממשכה מחכמה-ובינה
לזעיר-אנפין היא פתמידות,
אפילו מצד סדר
ההשתלשלות, גם לפי הסדר
הקבוע והרגיל של ירידת והשתלשלות
האור האלוקי מלמעלה למטה ועל-
אחת-פמה-וכמה על-ידי
עבודה של בני ישראל בתורה
ומצוות שבוודאי נפעלת תוספת
השפעה ממוחין למידות, ואם כן מדוע
נאמר כאן שהדבר קיים דווקא בשבת
ויום טוב?
אף הענין הוא, שבשבת
ויום-טוב נמשכת תוספת אור
מחכמה-ובינה לזעיר-אנפין,
יותר מאשר נמשך תמיד, על פי 'סדר
השתלשלות' עד שהתוספת
שבשבת ויום-טוב נמשכת תוספת אור מחכמה-ובינה לזעיר-אנפין, עד

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 המיוחדת הנמשכת ממוחין למידות בשבת ויום טוב מרובה הרבה לאין
 2 קץ וריבוי בלי סוף על הקצבה של החיות הנמשכת ממוחין למידות תמיד
 3 המוכרחת כפי חיותם וקיימם של העולמות.
 4 ותוספת אור זה ממוחין למידות בשבת ובמזמרים נמשכת מבחינת
 5 הכתר, 'כתר עלין' שלמעלה מעשר
 6 הספירות, פידוע שפל הוספת 1 שהתוספת מרובה הרבה לאין קץ על הקצבה
 7 אור חדש מאין-סוף ברוך- 2 המוכרחת כפי חיותם וקיימם. ותוספת אור זה
 8 הוא אור בלי גבול שלמעלה מהאור 3 נמשכת מבחינת הכתר, פידוע שפל הוספת אור
 9 של 'סדר השתלשלות' היא על-ידי 4 חדש מאין-סוף ברוך-הוא היא על-ידי בחינת
 10 בחינת הכתר שהיא למעלה מעשר 5 הכתר. וזהו אומרו "פולהו וזמנין מאתר דאקרי
 11 הספירות שבהם מאיר האור המדוד 6 קדש", כי ענין הקדושה הוא בבחינת הכתר.
 12 והמובל. וזהו אומרו בוהר 7 וממשיך לבאר הטעם שגלוי זה הוא בשבת
 13 המובא לעיל "פולהו כל האורות 8 ויום-טוב דוקא, על-פי משל למלך בשר-דדם⁶
 14 העליונים המאירים בזמן המיוחד 9 (פנ"ל ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא
 15 הנקרא 'מקראי קודש' זמנין 10 דרקינעא") שברוך כלל יושב סגור בחדרו בבית
 16 ונמשכים ומאירים מאתר דאקרי 11 המלכות ואין רואין אותו, רק שמו נקרא
 17 ממקום הנקרא 'קדש', כי ענין 12 עליהם, אבל אין מתגלה עצמותו, מה-שאין-כן
 18 הקדושה הבלדה ורוממות הוא 13 בזמן השמחה, כשמנצח במלחמה, אזי עושה
 19 במיוחד בבחינת הכתר ואילו 14 סעודה לשריו ועבדיו ומתגלה אליהם. והנמשל
 20 האור שבספירות יורד ומתלבש 15 למעלה, שהאור וחיית הנמשך בכל העולמות
 21 בעולמות לפי ערכם. 16 הוא רק מבחינת שמו בלבד, אבל בשבת
 22 וממשיך לבאר הטעם שגלוי 17 ויום-טוב הוא גלוי מהותו ועצמותו, והוא מצד
 23 זה של תוספת אור מיוחדת, הרבה 18 נצחון המלחמה, שהוא ענין הברורים שהאדם
 24 יותר מהרגיל, הוא בשבת ויום- 19 מברר בכל ימי המעשה, כמו שכתוב⁷ לעשות
 25 טוב דוקא, על-פי משל 20 את השבת, מי שטרח בערב שבת כו'⁸, ועל-
 26 למלך בשר-דדם⁶ (פנ"ל 21 דרך זה ביום-טוב. ומצד זה נעשה המשכת
 27 ש"מלכותא דארעא כעין 22 תוספת אור מבחינת הכתר.
 28 מלכותא דרקינעא" ולכן יש 23 יושב סגור בחדרו בבית
 29 מקום לבאר עניני אלויות, מלכות 24 המלכות ואין העם, אורחי המדינה
 30 שמים, לפי משל ממלך בשר ודם, 25 רואין אותו, רק שמו של המלך
 31 מלכות הארץ) שברוך כלל המלך 26 ונקרא עליהם על אנשי המדינה,
 32 יושב סגור בחדרו בבית 27 ובינה על-ידי הכתר, נעשה ענין של שמחה,
 33 המלכות ואין העם, אורחי המדינה 28 וביתד עם זה, נעשה גם ענין של בטול. וזהו
 34 רואין אותו, רק שמו של המלך 29 אכל אין מתגלה עצמותו של
 35 נקרא עליהם על אנשי המדינה, 30 המלך אלא עצמותו נסתרת כי המלך
 36 והשם של המלך הוא רק דבר חיצוני 31 סגור בהיכלו, מה-שאין-כן בזמן
 37 אבל אין מתגלה עצמותו של 32 השמחה, כשמנצח המלך במלחמה וכתוצאה מהניצחון הוא שרוי
 38 המלך אלא עצמותו נסתרת כי המלך 33 בשמחה, אזי עושה המלך סעודה לשריו ועבדיו ומתגלה
 39 סגור בהיכלו, מה-שאין-כן בזמן 34 אקרינעא, הארת החכמה והארת הבינה בחדר פידוע⁹
 40 השמחה, כשמנצח המלך במלחמה וכתוצאה מהניצחון הוא שרוי
 41 בשמחה, אזי עושה המלך סעודה לשריו ועבדיו ומתגלה
 42 אליהם בכל עצמותו.

(6) ראה גם לקו"ת שמע"צ פח, ד. 7) תשא לא, טז. 8) ע"ז ג, סע"א. 9) ראה זהר ח"א ר"ט, א. ח"ב פד, א. פה, ב. פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) ערך אם הבנים. לקו"ת שמע"צ שם.

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 בקבלה וחסידות 'ש'מוחין דאמא' בחינת הבינה שהיא הסתעפות
 2 והתרחבות הרעיון השכלי הוא ענין השמחה שגורמת להתפשטות
 3 והתרחבות נפש האדם, ככתוב 'אם הבנים' שמחה' ו'מוחין דאבא'
 4 בחינת החכמה הוא ענין הבטול ולכן בחכמה הרעיון הוא בבחינת
 5 נקודה בלבד.

6 והענין פנה, כמבאר¹⁰ בתורת
 7 החסידות בענין האמור לגבי יציאת
 8 בני ישראל ממצרים "ולא נחם
 9 אלקים דרך ארץ
 10 פלשתים"¹¹, שגם בקדושה
 11 יש בחינת "פלשתים",
 12 מלשון מבוי מעין סימטא
 13 המפולש שפתוח משני צידיו,
 14 והוא ענין התגלות השמחה
 15 בפלוש ובגלוי ובהתרחבות
 16 כו' לא כדבר בלתי רצוי, בחינת
 17 פלשתים שלא מצד הקדושה, אלא
 18 התרחבות והתפשטות השמחה
 19 בקדושה עצמה, למעלותא, אלא
 20 שמצד ענין השמחה בלבד
 21 יכולים לבא חסוֹשֵׁלוֹם
 22 לבחינת "פלשתים"
 23 דלעומת-זה ומשמחה של קדושה
 24 יכולה להיות חסוֹשֵׁלוֹם ירידה לשמחה
 25 של היפך הקדושה, ולכן צריך
 26 להיות יחד עם השמחה והתרחבות
 27 והתפשטות השמחה גם ענין
 28 הבטול של הישות העצמית של
 29 האדם השמח וקבלת עול מלכות
 30 שמים, שעל-ידי-זה תהיה
 31 השמחה כדבועי ותישאר שמחה
 32 של קדושה בלבד.

33 וזהו גם ענין התפללות
 34 המוחין בשבת ויום-טוב, כך
 35 שישנה גם הארה של חכמה (מוחין
 36 דאבא) וגם הארה של בינה (מוחין
 37 דאימא) הינו לא רק ענין
 38 השמחה שמצד מוחין
 39 דאמא, בחינת בינה הגורמת את
 40 התרחבות והתפשטות השמחה אלא
 41 גם ענין הבטול שמצד
 42 מוחין דאבא בחינת החכמה. ואף ששמחה ובטול הם
 43 לכאורה שני הפכים, כי משמחה נובעת התרחבות והתפשטות של

המציאות, בעוד שמהביטול נובע כיוון המציאות מפל-מקום
 מתאחדים שני ההפכים מצד גלוי אור היותר נעלה כו'
 וכשמאיר אור נעלה משניהם ביחד, הם מתאחדים למרות ההבדלים ביניהם
 כי שניהם מתבטלים כלפי האור הנעלה משניהם. ולכן נקראים השבת
 והמועדים "מקראי קדש", בין
 שנוסף על השמחה יש בהם
 גם ענין הבטול ששרשו
 מחכמה שנקרא "קדש".

וענין זה של חיבור חכמה (ביטול)
 ובינה (שמחה) מודגש גם אצל
 פרנסי הדור, שגם אצלם
 ישנם שני הענינים דשמחה
 ובטול. ולכן נקראים גם ראשי
 העדה "קראי מועד", כי כמו
 שבמועד ישנו ענין השמחה
 והבטול, כך יש בחינה זו של
 שמחה וביטול גם יחד ב"ממונין
 דעמא" ראשי העדה הממונים על
 העם.

אמנם בעדת קרח כתיב
 "קראי מועד חסר יו"ד,
 והינו, לפי שלא רצו עדת קורח
 שתהיה התפללות השמחה
 שמצד מוחין דאמא בחינת
 בינה, אם הבנים שמחה עם
 הבטול שמצד מוחין
 דאבא, בחינת חכמה, ונחננו מה'
 כמו שהם למעלה בבחינת
 תרין רעין דלא מתפרשין¹²
 כדברי הוזהר שחכמה ובינה נמשלו
 לשני חברים שאינם נפרדים לעולם ויש
 ביניהם יחוד תמידי כי הם משלימים זה
 את זה וצריכים זה לזה (כמו שמבואר
 בספר מאמרי אדמו"ר הוקן – פרשיות
 ע' תקכח: "שבינה אי אפשר להיות
 לבד בלא חכמה, כנודע שבחינת חכמה
 הוא בחינת כח השכל לבד ומקורו וכו',
 ובחינת בינה הוא בחינת התפשטות
 השכל באורך ורוחב בביאור היטב איך
 ומה וכו', לזאת אי אפשר להיות בחינת
 בינה בלא חכמה כמו שאי אפשר

בעדת קרח כתיב "קראי מועד חסר
 יו"ד, והינו, לפי שלא רצו שתהיה
 התפללות השמחה שמצד מוחין דאמא עם
 הבטול שמצד מוחין דאבא, כמו שהם למעלה
 בבחינת תרין רעין דלא מתפרשין¹², אלא
 שתהיה רק השמחה שמצד מוחין דאמא, ללא
 דעמא".
 להיות התפשטות השכל בלי כח ומקור וכו'") אלא
 שתהיה רק השמחה שמצד מוחין דאמא, בחינת בינה, ללא

(10) ראה תו"א בשלח סא, סע"ג ואילך. תו"ח תולדות קמג, ג ואילך. (11) ר"פ בשלח. (12) ראה זהר ח"ב נו, א. ח"ג ד, א (ובאור החמה שם). לקו"ת פ' ראה יח, ב. ובכ"מ.

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

ששיתף גם את מידת הרחמים הרי למרות שברוך כלל העולם מעלים ומסיתר
 על האלקות, יש בו גם עניינים של גילוי אלקות וזאת בשני אופנים על ידי
 צדיקים וכן על ידי אותות ומופתים שבתורה, כולל גם האותות
 ומופתים שנמשכים על-ידי הצדיקים¹⁵, כמו המועד של
 י"ב תמוז, חג הגאולה של הרבי
 הר"צ ממאסרו (כשנת תרפ"ז) שבו
 נמשך והתגלה בעולם הזה גילוי
 אור אלקי שלמעלה
 מהשתלשלות, על-ידי בעל
 הגאולה, כ"ק מו"ח
 אדמו"ר, נשיא הדור. ומצד
 גילוי זה של חג הגאולה י"ב תמוז
 צריך להיות הן ענין השמחה
 והן ענין הבטול, כנ"ל.
 אמנם, כדי שיוכל להיות הן
 שמחה והן בטול, צריך
 להיות אחד שני הפכים
 כמבואר לעיל שמצד עצמם החכמה,
 שורש הביטול, והבינה, שורש
 השמחה, הם שני הפכים. וענין זה
 של חיבור שני העניינים הפכים
 יכול להיות אצל ה"ממונין
 דעמא", מה שאין-כן כו"ל¹⁶
 אצל עדת קורח (כמציין בהערות
 המוציאים לאור, המשך וסיום המאמר
 חסר).

להיות אחד שני הפכים. וענין זה יכול להיות אצל ה"ממונין דעמא",
 מה שאין-כן כו"ל¹⁶.

(13) שער היחוד והאמונה רפ"ה. (14) פסיקתא רבתי פסקא בחודש השביעי (פמ"א, ב). פירש"י בראשית א, א (ד"ה ברא
 אלקים). (15) ראה שעהיהו"א שם. לקו"ת תזריע כג, א. (16) ע"כ נמצא ברשימה שתח"י, וחסר המשך וסיום המאמר (הנו"ר).

ענין הבטול שמצד מוחין דאבא, בחינת חכמה. וזהו ענין מחלוקת
 עדת קרח על משה רבנו, מצד העדר הבטול כו' הנובע
 מחכמה.
 (ד) ויש להוסיף בזה, שהפעולה וההשפעה של פרנסי הדור,
 נשמות פלילות של נשיאי
 ישראל שבכל דור ודור, היא
 ההשפעה שלהם על אנשי הדור
 בדוגמת פעולת ההמשכה של
 תוספת המשכת וגילוי האור האלקי
 שבמועד, שזוהי המשכה
 שלמעלה מהשתלשלות.
 והענין בזה, כמבאר בפניא¹³
 בפירוש מאמר רז"ל¹⁴
 בתחלה בהתחלת הבריאה עלה
 במחשבה העליונה, של הקדוש-
 ברוך הוא לברוא את העולם
 במדת הדין שורש הצמצום
 וההגבלה (שהוא ענין
 המשכה שבסדר
 השתלשלות בו כל דרגה נמשכת
 מו שיעור באופן מסודר והדרגתי),
 ראה הקדוש-ברוך הוא שאין
 העולם מתקיים אם יהיה רק על-פי
 מידת הדין - שתף בו בחד עם
 מידת הדין גם את מדת הרחמים,
 שהוא ענין התגלות אלקות
 על-ידי צדיקים ואותות
 ומופתים שבתורה, היינו שאם
 העולם היה נברא במידת הדין בלבד
 לא היה בו גילוי אלקות כלל, וכיוון

ענין הבטול. וזהו ענין מחלוקת עדת קרח על
 משה רבנו, מצד העדר הבטול כו'.

(ד) ויש להוסיף בזה, שהפעולה של פרנסי
 הדור, נשמות פלילות של נשיאי
 ישראל, היא בדוגמת פעולת ההמשכה
 שבמועד, שזוהי המשכה שלמעלה
 מהשתלשלות. והענין בזה, כמבאר בפניא¹³
 בפירוש מאמר רז"ל¹⁴ בתחלה עלה במחשבה
 לברוא את העולם במדת הדין (שהוא ענין
 המשכה שבסדר השתלשלות), ראה שאין
 העולם מתקיים - שתף בו מדת הרחמים, שהוא
 ענין התגלות אלקות על-ידי צדיקים ואותות
 ומופתים שבתורה, כולל גם האותות ומופתים
 שנמשכים על-ידי הצדיקים¹⁵, כמו המועד של
 י"ב תמוז, שבו נמשך גילוי שלמעלה
 מהשתלשלות, על-ידי בעל הגאולה, כ"ק מו"ח
 אדמו"ר, נשיא הדור. ומצד גילוי זה צריך להיות
 הן ענין השמחה והן ענין הבטול, כנ"ל. אמנם,
 כדי שיוכל להיות הן שמחה והן בטול, צריך
 להיות אחד שני הפכים. וענין זה יכול להיות אצל ה"ממונין דעמא",
 מה שאין-כן כו"ל¹⁶.

המשך ביאור למסכת בבא בתרא ליום ראשון עמ' א

הגמרא מביאה ברייתא בענין: תניא, אבא שאיל אומר, אם יום טוב
 של עצרת פרוז - צח ולא מעונן, סימן יפה לכל השנה בולה.
 הגמרא מביאה עוד דבר שהוא סימן לכל השנה: אמר רב זבדי, האי
 יומא קמא דריש שתא - היום הראשון של ראש השנה, אי תמים -
 אם הוא יהיה חם, בולה שתא תמימא - סימן הוא שרוב השנה
 הבאה תהיה חמימה, ואי קריר - ואם יהיה קר, בולה שתא קרירא
 - סימן הוא שרוב השנה הבאה תהיה קרירה. שואלת הגמרא:
 למאי נפקא מינה - לאיזה צורך יש לדעת בתחילת השנה מה
 תהיה השנה הבאה.

מביאה גשמים מרובים ורוח מזרחית גורמת לגשמים מועטים,
 אלא דהא לן - דברי הברייתא נאמרו לגרים בבבל, שהאדמה לחה
 מחמת שהיא נמצאת במקום נמוך ואינם צריכים אלא לגשמים
 מועטים, ולפיכך רוח מערבית שמביאה הרבה גשמים וגורמת
 ללחות מרובה קשה להם, ואילו רוח מזרחית טובה להם. והא להו
 - דברי רבי יצחק בר אבדימי נאמרו לענין הגרים בארץ ישראל,
 שארצם גבוהה וצריכים להרבה גשמים, ולפיכך רוח מזרחית
 קשה להם שממעת את הגשמים, ואילו רוח מערבית טובה להם
 שהיא מרבה את הגשמים שצריכים להם.